

Værk, saa stærke, at Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, der fra først af har modsat sig Afløsningen af Offeret paa Landet, har maattet give efter derved og ved en Resolution af 4de Juni 1885 erhvervet Bemyndigelse til at lade saadanne Afløsninger foregaa, har Udvalget ment, at man ikke burde vægre sig ved at gaa ind paa at skabe en bedre Ordning af dette Forhold, end det kunde lade sig gøre ved den tgl. Resolution. Vi ere derfor enige om, at det vilde være hensigtsmæssigt at fremme Sagen uden Hensyn til den forventede almindelige geistlige Vønningsløb, hvormed det turde have lange Udsigter. Naar vi engang skulde til at lovgive om dette Anliggende, har det maattet komme under Overvejelse, om vi, saaledes som Regeringsforslaget gør, burde indskrænke os til at aabne Udgang til Højtidsofferets Afløsning, eller om det ikke vilde være rettere, at vi med det samme medtog Afløsning af de øvrige Offerbydelser, der finde Sted, og af Accidenser. Hvilke disse ere, have vi kortelig gjort Rede for i Betænkningen, og jeg skal derfor henvise til denne. Vi have da været enige om, at der sikkert er ligesaa levende Ønsker om at faa disse øvrige Offerbydelser og Accidenser afløste som om at faa Højtidsofferene afløste, og vi have derfor foreslaaet, at Lovforslaget udvides til ogsaa at omfatte disse. — Der er i øvrigt af Udvalget foreslaaet forfælskelige Ændringer i Regeringens Forslag, som jeg ikke nærmere skal omtale her, da de, som jeg tror, med tilstrækkelig Udørlighed ere omtalte i Betænkningen. En af de væsentligste er den, at vi foreslaa, at der i Stedet for Gennemsnittet for det sidste Tjemaar med Tillæg af $\frac{1}{10}$ lægges Gennemsnittet for Tiaaret 1883—92 eller det Tidrum af dette Tiaar, fra hvilket Oplysninger havees, til Grund for Opgørelsen, saafremt man ikke ved Forhandling mellem de offerberettigede og delegerede for de offerpligtige kan komme til Enighed paa anden Basis.

Kun et Ændringsforslag skal jeg hvæle lidt nærmere ved, fordi det er et Forslag, som jeg tror indeholder den egentlige Vanskelighed i dette Lovforslag. Det er jo klart, at naar man skal stride til Afløsning af Offer og Accidenser, vil det være ganske umuligt at faa dem afløste saaledes, at Bederlagene ville falde paa de ydelsespligtige, netop i samme Forhold som tidligere. Der maatte ske en Forandring i saa Henseende, der maatte foregaa en Signing paa Sognets Behoere. At denne skulde ske i Forhold til Formue og Vejlighed, have vi været enige med Regeringens Lovforslag om; men der er et Spørgsmaal, som volder særlige

Vanskeligheder her, og hvor vi afvige fra Regeringsforslaget. Det er med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes der i Tilfælde af Afløsning skal forholdes med Sognebaandsløjerne. Ministeriets Forslag gaar ud paa, at Sognebaandsløjerne skulle indbrages under Signingen og altsaa faa betale deres Bidrag efter Formue og Vejlighed til Sognets Præst, uagtet de havde sluttet sig til en anden Præst, hvad enten denne nu er Sognepræsten i et andet Sogn, eller det er en Valgmenighedspræst. Udvalget har haft Betæneligheder ved saaledes at forandre den Regel, som blev etableret ved Loven om Sognebaandsløsning af 4de April 1855 § 6, hvor det jo er bestemt, at de, der løste Sognebaand skulde, naar de Præster, som sad i deres Embeder, vare afsaaede, ikke mere yde Højtidsoffer og kirkelige Accidenser til andre end den Præst, de havde sluttet sig til. Denne Regel have vi ikke dristet os til at forlade; vi have frygtet for, at det for Lovforslaget paa dets videre Gang vilde skabe Vanskeligheder hos dem, som ere interesserede i, at det ikke skal vanskeliggøres at løse Sognebaand eller at slutte sig til en Valgmenighed. Vi have derfor foreslaaet, at ved Signingen paa Formue og Vejlighed skulle vel Sognebaandsløjerne medtages under Signingen; men de Beløb, som paa lignes Sognebaandsløjerne, skulle ikke afkræves disse, men bæres af Kommuneskassen, der jo er Medlem i hele denne Sag, for saa vidt Præster og Kirkebetjente, hvor Afløsning har fundet Sted, skulle have deres aarlige Bederlag for Offer og Accidenser betalt af Kommuneskassen, mod at Kommunen saa ligner Beløbet paa Beboerne. Vi have ikke kunnet finde nogen hensigtsmæssigere Maade, at ordne dette Forhold paa, stont vi ganske vist erkende, at det er noget betæneligt saaledes at lægge denne Byrde, det Beløb, som falder paa Sognebaandsløjerne, over paa Kommuneskassen. Vi have trostet os med, at disse Beløb næppe ere meget betydelige. For Skolelærernes Bedkommende havees der Oplysning om, at Erstatningen til disse for Sognebaandsløjerne gennemsnitlig i Aarene 1883—92 kun har udgjort 2,633 Kr. 30 Øre for hele Landet. Hvis man kunde gøre Regning paa, at det for Fremtiden vilde blive staaende derved, kan der sikkert ikke være nogen Betænelighed ved at komme ind paa den af Udvalget foreslaaede Ordning; men om dette vil blive Tilfældet, kan man jo imidlertid ikke sige med Sikkerhed. Jeg nævner det derfor her i Tinget for at henlede Opmærksomheden paa, at stont vi ikke have kunnet